

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα

εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΑΝ

Δύο ἡμέραι ἐγκαινίων. — Ἡ ἀρχαία Ἀφροδίτη (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου — Ὁ ἀνδριάς τοῦ Alfredde Mursel (κατὰ μετάφρασιν δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀλληγογραφία. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ εὐεργεσία.

ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΙ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ

Τότε ὡς καὶ τώρα ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος καὶ ὁ ἥλιος ἐσκόρπιζε μειδιάματα καὶ θωπείας εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰς τὰ Πατήσια, εἰς ἓνα μικρὸν χωρικὸν σπιτάκι μὲ τέσσαρα χαμηλὰ καὶ καθαρὰ δωμάτια καὶ μὲ ἓνα ἀγροκήπιον πέριξ ἐτελεῖτο ἀγιασμός. Ἐπάνω εἰς λευκὰ πτωχικὰ κρεβάτια τέσσαρες πέντε γυναῖκες ἀσθενεῖς, ἐφαίνοντο ἐκπληκτοὶ καὶ εὐτυχεῖς διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ὁποῖαν ἀπελάμβαναν καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στοργὴν, μεθ' ἧς τὰς περιέβαλαν κυρίαι ξέναι καὶ ἀγνωστοί.

Αἱ δύο ἦσαν παιδιὰ ἀκόμη, αἱ ἄλλαι γυναῖκες ὄρμιμοι. Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν αἱ πρῶται τρόφιμοι τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε τόσον ἐπροώδευσε.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ κόσμος διὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶχε φανῆ τήσων κακῶς καὶ ἀδικῶς, οἱ ἄνθρωποι τόσον σκληροὶ καὶ ἐγωῖσταί, ὥστε δὲν εἶχαν κἄν φαντασθῆ τὴν εὐτυχίαν μιᾶς καθαρῆς κλίνης, καὶ μιᾶς μερίδος καλοῦ καὶ θρεπτικοῦ φαγητοῦ. Περὶ τὴν βασιανισμένην ζωὴν τῶν ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ δυστυχία εἶχαν πλέξει τόσον πυκνὸν δίκτυον, ὥστε νὰ μὴ φθάνη μέχρις αὐτῶν οὔτε τὸ θάλπος μητρικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ φίλτρου, οὔτε τῆς θρησκείας καὶ τῆς κοινωνίας μία φωτεινὴ ἐνδιαφέροντος ἀκτίς. Τὰ παιδιὰ ἐνθυμοῦντο, ὅτι εἶχαν

ποτὲ μητέρα καὶ πατέρα. Ἐνα πρῶτ' οἱ γονεῖς τῶν τὰ ἔδωκαν εἰς ἓνα συγγενῆ ὁ ὁποῖος τὰ τὰ ἔβαλεν εἰς ἓνα πλεῖον καὶ μετὰ ταξίδι μιᾶς ἡμέρας τὰ ἔφερεν εἰς Πειραιᾶ. Ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο ἦσαν παρὰ λυτὰ καὶ ἐπιληπτικὰ καὶ κανὲν φιλανθρωπικὸν κατὰσθημα δὲν τὰ εἶδετο, ὁ συγγενὴς τὰ ἔρριψε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Πτωχοκομείου καὶ ἔφυγεν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἱστορία τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ φιλόανθρωποι κυρίαι τὰ περισυνέλεξαν. Ἱστορία μεγαλοπρεπῶς τραγικὴ ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς. Ἔως τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐντυπώσεις τῶν ἦσαν ὀδυνηραὶ ὡς ὁ πόνος ὁ ἀχώριστος σύντροφός τῶν, σκοτειναὶ ὡς ἡ ψυχικὴ ἐρήμωσις καὶ ἐγκατάλειψις τῶν. Μὲ τὸ φῶς τῆς πρώτης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιέσεως τῆς νέας ζωῆς τῶν ἠυλογήθη τὸ ἔργον τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι περὶ τὴν κ. Μπέσσιν Μάσσονος, τὴν πρωταγωνίστριαν τῆς ιδέας τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων καὶ τὴν κ. Ναταλίαν Σούτσου, τὴν τότε Πρόεδρόν μας καὶ πρωτοστατοῦσαν εἰς πᾶν καλόν, ἐώρτάζαν εἰς τὸ μικρὸν χωρικὸν σπιτάκι μὲ τὸ γελαστὸν καὶ εὐθυμον ἀγροκήπιον τὰ ἐγκαινιά του.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην εἰς τὸ ἴδιον καὶ πάλιν τῶν Ἀθηνῶν προάστειον ἐτελοῦντο νέα ἐγκαινία. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ὠραῖος καὶ γελαστός καὶ ὁ ἥλιος ἐσκόρπιζε τὰς γοητείας καὶ τὰς θωπείας τῶν ἀκτίνων του εἰς τὴν καταπράσινην γῆν. Ἐνας τόνος χαρᾶς καὶ εὐθυμίας περιέβαλλε τὸ «Ἀσυλον». Τὸ μικρὸν σπιτάκι μὲ τὰ τέσσαρα πτωχικὰ δωμάτια διεδέχθη τώρα ἓνα μέγαρον πλούσιον, μεγαλοπρεπές, μέσα εἰς κήπον ἀπέραντον καὶ εἰς δάσος κυπαρίσσω καὶ ἄλλων μεγάλων δένδρων. Αἱ μεγάλαι αἰθουσαι ἀνθοστολισμέναι ὄλαι. Τὰ λευκὰ κρεβάτια παρατάσσονται τώρα ἀνά δεκάδας ὄλας, κάτω δι'

άνδρας αναπήρους, επάνω δια γυναικας και παιδιά. Τα μυροβόλα άνθη της άμυγδαλιάς σκορπίζουν τα μυρά των και στολίζουν με την πολυτέλειαν των χρωμάτων των τα τραπέζια των άσθενών. Ο μικρός ιαίσκος του «'Ασύλου», τον όποιον επλούτισαν εις πολυελαίους και εικόνας και κανδύλια άργυρά ή ευλάβεια συμβούλων των τελει ήρουργίαν, την όποιαν έπίμησε δια της παρουσίας της, και ή Α. Μ. ή Βασίλισσα, ή Ύψηλή του 'Ασύλου προστατίς.

Δια της ήρουργίας αυτής επισφραγίζεται ή κυριότης του 'Ασύλου επί του κτήματος, τελούνται, ούτως ειπείν, τα εγκαινία της μεγάλης ιδιοκτησίας, εις ήν το "Ασυλον είνε πρό έτων έγκατεστημένον, και την όποιαν ήγόρασε παρά των άδελφών Ροδοκάνακη αντί εκατόν χιλιάδων δραχμών. Το ήμισυ περίπου εκ του ποσού τούτου έχει ιστορίαν πολυ συγκινητικήν.

Η κ. 'Ελισάβετ Μάρκου Δραγούμη άποθηήσκουσα εκληροδότησεν όλα τα πολυτίμα κοσμήματά της εις το "Ασυλον. Άλλοτε αι ευσεβείς γυναίκες αφιέρωναν τους άδάμαγτάς των εις εικόνας άγιων θαυματουργών. Σήμερον αι ευσεβείς γυναίκες αφιερώνουν τους πολυτίμους στολισμούς των εις εκείνους, δια τους όποιους ο Χριστός ειπεν: «'Ασθενής ήμην και περιεθάλατέ με» Η χριστιανική ευλάβεια επρώδευσε βεβαίως και αν οι άγιοι και αι Παναγία θα στερούνται εις το μέλλον πλαίσια χρυσά και άργυρά και περιδέραια άδαμάντινα, πράγματα τα όποια περιεφρόνησαν εις την ζώην, ή πάσχουσα όμως ανθρωπότης αποκτά δι' αυτών στέγην και περιθάλψιν και χαράν.

Ο κ. Μάρκος Δραγούμης ο σύζυγος της αιδίμου γυναικός, και εκτελεστής της διαθήκης της είνε δια τούτο ο μόνος ξένος, τον όποιον το Συμβούλιον εκάλεσεν εις την έορτήν και του όποιου το όνομα άδελφωμένον [εις την ευποιαν με το όνομα της συζύγου του στολίζει τρεις αιθούσας γυναικών.

Εις τας αιθούσας αυτές ο πονος έχει φυγαδευθή και αι άσθενείς υπερήφανοι δια το γυναικειον όνομα, με το όποιον έτιτλοφορήθη ή ιδιαιτέρα κατοικία των, είνε όλα γελασται και χαρούμενοι. Δύο κοριτσάκια παράλυτα, δέκα τεσσάρων και δέκα εξ έτων, μία ώρατα ξανθή νεανίς, άλλοι θύματα, του δολοφόνου άθροτισμού, άλλη με πόδια άκρωτηριασμένα, έχουν στολισθή, και αι δυνάμεναι να κινώνται ανακινούν εις τας άλλας τας έντυπώσεις των από την εκκλησιαστικήν τελετήν.

Μετ' ολίγον αι παρήγοροι λέξεις της Βασίλισσης προς μίαν εκάστην εξ αυτών θα σημειώσουν την ήμέραν αυτήν με μίαν ανάμνησιν ανεξάλειπτον και θα κάμουν να πτερυγίστη εις τα στήθη των ή ένθουσιώδης χαρά. Από την στιγμήν αυτήν της ευτυχίας θα άντλουν παρηγορίαν, όταν πάλιν, μετά τας συγκινήσεις της ήμέρας, ο πόνος, ο άμείλικτος επανακτήση επ' αυτών τα δικαιώματά του.

Οπωσδήποτε ή ήμέρα αυτή της χαράς είνε ώρατα δι' όλας και δι' όλους, από τους τροφίμους μέχρι των κυριών του 'Ασύλου και της Προέδρου των κ. 'Ελένης Νεγρεπόντη, εις την όποιαν όφείλεται κατά το πλείστον ή μεγάλη πρόοδος του. Όλοι όνειροπολούμεν και όλας ελπίζομεν και ευχόμεθα τον πολλαπλασιασμόν των δωρητών και ευεργετών, οι όποιοι

θα συντελέσουν όπως ο άπέραντος χάρος του κτήματος γεμίση από περίπτερα νέα και πλουτισθή από εκατοντάδας κλινών, και ανοίξη ευρείας και ευεργετικής τας θύρας του, εις όλους τους πάνους και τας αθλιότητας, αι όποια φυγαδεύουν την έλπίδα και μεταβάλλουν την ζώην εις μαρτύριον.

* *

Η κ. Σμαράγδα Βαλτινοϋ, ταμίας του 'Ασύλου άκαταπόνητος και ευεργετική από της ιδρύσεως αυτού, εξεφώνησε, μετά το τέλος της ήρουργίας, τα κατωθι ώρατα και συγκινητικά λόγια, δεχθεΐσα δια τούτο τα συγχαρητήρια όλων των παρισταμένων.

«Θεία αληθώς εμπνευσίς έφερον εις τον νοϋν της συναδέλφου ήμων Κας Μπέσσης Μάσσωνος την σύστασιν του Συλλόγου, όστις από μικρών και ευτελών μέσων άρξάμενος, ταχέως ηύξήθη και επέδωκεν. Αν αναμνησθώμεν ότι ή πρώτη στέγασις δύο μόνον ανιάτων εγένετο εν δωματίω μικρῷ, και αν αποβλέψωμεν σήμερον εις το μέγα τούτο οικοδόμημα, κτήμα ον του 'Ασύλου, ότι στεγάζει εξήκοντα τρία άτυχη πλάσματα βλέπομεν ότι το ίδρυμα τούτο προέβη δι' άλλμάτων εις την σήμερον επίδοσιν.

Τις ή αίτία των αποτελεσμάτων τούτων; Ο ζήλος των μελών του ιδρύματος, και το ευγενές αισθημα των συνδρομώντων το έργον ήμων προς περιθάλψιν των αποκλήρων τούτων πλασμάτων. Παραλλήλως επακολουθούσιν αι γενναΐαι συνδρομαί της Σοφίας Χλωροϋ, της 'Ελισάβετ Δραγούμη, και άλλων πολλών, ως επιστρεφει ή υπερτάτη προστασία της Σεπτίης ήμων 'Ανάσσης, της εις πάσαν φιλανθρωπίαν, εις παν καλόν πρωτοστατούσης, και μετ' ευχαγγελικής αγάπης τους πάντας επισκεπτομένης και παραμυθούσης.

Αν τις εισέλθη εις το ιερόν τούτο "Ασυλον, καταλαμβάνεται υπό της συνοίας εκείνης, ήν μόνον αισθάνεται ο ευσεβής προσκυνητής, ο εις ιερους τόπους αποδημών, όπως από του βάθους της καρδιάς αυτού αναπέμψη δεήσεις εις τον Θεόν των όλων, και Σωτήρα ήμων. Εκείνος ειπε «Δεϋτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, κλήω αναπαύσω ύμᾱς». Και το ίδρυμα τούτο, διανοίγον τας άγκάλας εις τους προσφεύγοντας εις αυτό, μετά μειδιάματος προσηνεΐας λέγει «Δεϋτε εις τον ευχρή τούτον οίκον οι υπό νόσων κατατρυχόμενοι, και ή χάρις του Κυρίου ήμων 'Ιησού Χριστού, ανακουφίσει ύμᾱς». Ούτω το έργον ήμων συνετελέσθη.»

Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ο Όμηρος μᾶς διδάσκει ότι ή λατρεία της 'Αφροδίτης είνε ασιατική. Κατά τον 'Ηρόδοτον και τον Πausανίαν οι Φοίνικες και οι Αιγύπτιοι μετέφεραν εις την 'Ελλάδα την θρησκείαν της 'Αφροδίτης.

Ο Κάδμος μεταξυ άλλων νεωτερισμών, τους όποιους εισήγαγεν εις τας Θήβας, είνε, φαίνεται, ο πρώτος όστις εισήγαγε και την θρησκείαν της ώραίας θεας, ή όποια διεδόθη τάχιστα εις όλην την 'Ελληνικήν Χερσόνησον. Από της εποχής δε εκείνης χρονολογείται εις τα 'Ελληνικά χρονικά ή εμφάνισις της θαυμασίας και προνομοιοϋχου φυλής, ήτις ύψωσεν εις το ζενίθ της την αντίληψιν του κάλλους και της αγάπης της τέχνης.

Η 'Αφροδίτη, ή λατρευομένη υπό των Χαλδαιών υπό το όνομα της Μύρθας, ήτο κατα την εποχήν εκείνην θεότης άνδρόγυνος, έχουσα την ιδιότητα να συλλαμβάνη και να γεννή χωρίς να χάνη την παρθενίαν της. Την ιδεαν της θεότητος ταύτης επανευρίσκομεν βραδύτερον εις θρησκείας νεωτέρας, εμπνευσθείσας από την ελληνικήν φαντασίαν.

Ο άνδρογυνισμός αυτός απαντάται συχνά εις την ιστορίαν της λατρείας της 'Αφροδίτης. Εις την Πάφον άφνης την άπεικόνιζον υπό μορφήν τριαύτην και εις όλην την Κύπρον έφερε πρόσωπον με γένειον επί σώματος γυναικειού, μορφή απαντωμένη εις πλείστα αγάλματα της Ρώμης.

Άλλά μετ' ολίγον ή διπλή αυτή ιδιότης της 'Αφροδίτης έχωρίσθη, και από τον Βαάλην την άνδρόγυνον θεότητα των 'Ασσυρίων έχωρίσθη ο Βαάλ θεότης άρσενική και ή Μύλιττα θεότης θηλυκή. Η Μύλιττα υπήρξε θεότης εξαπρωμένη από τον άνδρα της, εθεωρείτο ως θεά δημιουργός, έσαρκώνουσα την φρόνησιν, την ευφύαν και το κάλλος, και χρησιμεύουσα ως μεσάζον μεταξυ του Βαάλ και των θνητών.

Εκ της ένώσεως ταύτης εγεννήθη ο έρωσ, το όργανον της άρμονίας και εκτοτε ή Μύλιττα εθεωρήθη ή μήτηρ του έρωτος. Η 'Ασσυρία αυτή 'Αφροδίτη, ελατρεύετο εις την Βαβυλώνα, εις την 'Αρακον παρά τον Λίβανον, παρά τοις Μααβίταις και τοις Μαδιανίταις, εις τας Φοινικιας αποικίας της 'Αφρικης, όπου μετωνομάσθη 'Αστάρτη και εις την Κόρινθον όπου ώνομάσθη Ουρανία και όπου με την πάροδον του χρόνου ή λατρεία της εξέπεσεν εις την πλέον επονειδιστον διαφθοράν.

Υπό το όνομα αυτό οι 'Αραβες και έπειτα οι Πέρσαι έδιδάχθησαν από τους 'Ασσυρίους την λατρείαν της 'Αφροδίτης και οι Αιγύπτιοι την έτίμων, αφιερώνσαντες, κατά τον Αίλιανόν, εις την λατρείαν της την Βοϋν την περίφημον.

Άλλως τε ήχη της λατρείας της 'Αφροδίτης απαντώνται πολλους αιώνας μετά την εμφάνισιν του Χριστού εις τον κόσμον, εις την Δυτικήν 'Ασίαν, εις την όποιαν ήμέρα της λατρείας της είνε ή Παρλασκυή. Ίσως ο Μωάμεθ ένεπνεύσθη από την θρησκείαν της θεότητος του κάλλους, και εισήγαγεν εις την θρησκείαν του ως ήμέραν χαράς, οικογενειακής αγάπης και αγίας την Παρλασκυήν.

Είνε όμως βέβαιον, ότι υπό τον Μεγάλον Κωνσταντίνον αυτή είχε ναούς εις την 'Ιερουσαλήμ και την 'Ηλιόπολιν, τους όποιους ο χριστιανός αυτοκράτωρ κατεδάφισε και ότι τον έβδομον μετά Χριστόν αιώνα ο Όμάρ κατεδάφισεν ένα μέγιστον και ώραϊστάτον ναόν της εις Ύεμένην της 'Αραβίας, όπου την ώνομάζαν Μεγάλην.

Άλλ' εις κενόν άλλο μέρος του κόσμου δέν ελατρεύθη, όσον εις την 'Ελλάδα, και οι ναοί της δέν υπήρξαν ώραϊότεροι και πλουσιώτεροι. Θεά του κάλλους, του έρωτος, της γυνιμοποιήσεως, της παγκοσμίου ζωής, περιεβλήθη από την στιγμήν της γεννήσεως της με παραδόσεις φανταστικάς και με ποιήσιν θαυμασίας.

Μίαν ήμέραν όπου τα κύματα τα λούοντα την γήν της Φοινικης ήσαν ήρεμα και όπου ο ουρανός την 'Ιωνίας εκαθρεπτιζετε ολογόλανος εις τα διαυγή νερά, ιδού ότι με την

πρώτην ακτίνα του ώραϊου ήλιου της 'Ασίας, ή θάλασσα ήρχισε να κυματίζει με χάριν πλησίον της Κύπρου. έπειτα έσκεπάσθη από λευκούς άφρους και εφάνη ως να ελίκνιζεν εις τους κόλπους της ένα πλήθος κύκνων λευκών. Έξαφνα επάνω εις τους άφρους αυτούς επετάχθη ως δια μαγείας μία γυναίκα ύψηλή μάλλον και δυνατή. Ήτο γυμνή και έσκεπαζετο από μίαν ζώνην γαλανήν, ήτις προσέδιδε πολλήν γοητείαν εις το κάλλος της.

Η λευκότης της εσκάζε την λευκότητα των κύκνων, οι όποιοι εκολυμβούσαν γύρω της και τα μαλλιά της με τα όποια έπαιζαν οι ζέφυροι ήσαν ατημέλητα και έπιπταν εις ελαφρές μπουκλες απ' έδω και απ' εκεί.

Η ακολουθία των μικρών έρωτων που έπέτων γύρω της, έστόλιζε με ρόδα το μέτωπόν της, γέλωτες δε και χάριτες επτερυγίζαν εις το στόμα και εις τα ώρατα μάτια της. Εφαίνετο ως εκπληκτος και αναποφάσιτος δι' ό,τι συνέβαινε γύρω της, ως να μη ήνοιε την νέαν αυτήν ζώην, όταν πληθος από λευκά περιστέρια εξεύχθησαν το από κογγύλια άρμα της και επεταζαν με αυτό εις τους ουρανούς, όπου το παν έμαγευθη δια το κάλλος της.

Ολίγον λοιπόν ενδιαφέρει εάν, κατά τον 'Ησίοδον, είνε κόρη του άκρωτηριασθέντος παρά του Κρόνου Κέλου, ή εάν, κατά τον Όμηρον, είνε κόρη του Διός και της 'Αρτέμιδος, ή, κατά τον Κικέρωνα, της 'Ημέρας και της Νυκτός. Η λατρεία της είνε άπειρος, ως αυτός ο έρωσ, αντιπροσωπεύει την ανθρωπίνην ήδονήν και τα πολλά όνόματά της έρμηνεύουν τον πολυσύνθετον προορισμόν της. Πάντα τα περι αυτήν είνε ποιήσεις και παραδόσεις και δια τούτο και ή 'Ελληνική Τέχνη τόσας ήντλησεν από αυτήν εμπνεύσεις.

Μόνον όσοι εξεφύλλισαν την σύνοψιν των ελληνικών και ρωμαϊκών μαρμάρων του Σολομών Ράιναχ ήμπορουν να σχηματίσουν ιδεαν της θαυμασίας αυτής άνθήσεως των αγαλλμάτων, τα όποια εικονίζουν την 'Αφροδίτην. Γυμνή, ήμίγυμος, ντραπαρισμένη, με τα μαλλιά κατερχόμενα μέχρι των άστραγάλων, καθήμενη, κεκλιμένη, δέν υπάρχει στάσις και σχήμα, το όποιον να μη ένέπνευσεν ή έντέλεια του κάλλους της θεας.

Ο πολυ αρχαϊκός τύπος είνε φυσικά χονδροειδής, φορτωμένος βραχιόλια και περιδέραια, και σίζεται ακόμη εις τα μουσεια της Ρώμης και του Βερολίνου, ως εύρέθη εις τας διαφόρους νήσους του 'Αρχιπελάγους μέχρι του έκτου αιώνος.

Από της εποχής όμως αυτής ή 'Αφροδίτη, ως θεότης ελληνική παρίσταται πλέον υπό τον πτυχωτόν πέπλον της, ως ή 'Αφροδίτη των μετωπών του Παρθενώνος και ή 'Αφροδίτη των κήπων του 'Αλκαμένους. Μετά την μεταβατικήν ταύτην περίοδον εμφανίζεται ή 'Αφροδίτη νικήτρια του Σκόπα, ήμίγυμος, με το κάτω μέρος του σώματος σκεπασμένον από πτυχωτόν πέπλον, (μουσειον Νεαπόλεως) και μετ' αυτήν ή διάσσημος 'Αφροδίτη της Μήλου.

Περί τον τέταρτον μόνον αιώνα ο Πραξιτέλης, συμβολίζων εις την 'Αφροδίτην την άθάνατον θεαν του έρωτος και της ήδονης, της αφαιρεί κάθε ένδυμα και την παρουσιάζει εις όλον τον θρίαμβον του γυμνυ κάλλους της. Αυτή εγινε τόσον

διάσημος, ώστε ο βασιλεύς Νικομήδης προσέφερε μυθώδη ποσά δια να την αγοράση. 'Αλλ' οι Κνίδιοι απέποιήθησαν. 'Από την 'Αφροδίτην αυτήν της Κνίδου κατάγονται όλα αι άλλαι γυναίαι 'Αφροδίται, ως ή του Καπιτωλίου, και ή των Μεδίκων. Κατά τον αυτόν αιώνα ο ζωγράφος 'Απελλής έφω- τάσθη την αναδυομένην 'Αφροδίτην (μουσείον του Βατικα- νοῦ), πρότυπον και αυτή όλων των 'Αφροδιτών του τύπου αυτού της 'Αλεξανδρειανής και ελληνικής εποχής, των οποίων θαυμάσια δείγματα έχουν τα μουσεία Νεαπόλεως, Βιέννης και Βατικανού.

'Η Ρώμη δὲν ἤλλαξε διόλου τούς τύπους τούτους· λαός πολεμικός, οι Ρωμαῖοι έδοκίμασαν να συνενώσουν την 'Αφρο- δίτην με τον θεόν των 'Αρνν, ως απαντοῦν εἰς τὰς τοιχογρα- φίας της Πομπηίας και εἰς τὰ μαρμάρινα συμπλέγματα του Λούβρου και της villa Rorghese. Εἰς τοῦτο ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν Λακεδαιμονίων, οι ὅποιοι ἐπροσωποῦν εἰς τὴν 'Αφροδίτην των τὰς γυναικάς των ὀπλισμένας και ἐπιτιθεμένας κατά του ἔχθρου.

'Η 'Αφροδίτη ἐν τούτοις περί τὸ τέλος της Αὐτοκρατορίας καθήνησεν ὡς και ο 'Αρης ἐπεισόδιον ἀλληγορικών, ἀναπα- ριστῶν πρίγκηπας και πρίγκηπισσας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πολλῶ μεταλλείων, ἅτινα σώζονται.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαία 'Αφροδίτη, ἡ μεγάλη αὐτή θεὰ ὄλων τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων, ἧτις κατέχευε τὴν μυ- στηριώδη ζῶνιν, δι' ἣς κατέκτα τὰς ἐπιθυμίας ἀνθρώπων και θεῶν και ἦν περιγράφει ο 'Ομηρος: ὅτι ἦτο ἀπ' ὕψους τό- σον πολὺπλοκόν και ποικίλον, εἰς τὸ ὅποῖον ὑπῆρχαν ὅλαι αἱ γοητεῖαι και τὰ θέλητρα και αἱ ἀθῶαι ἀποπλανήσεις και τὰ δειλεσστικά λόγια, τὰ ὅποια ἀσυναίσθητως κατακτοῦν τὸ πνεῦμα και τὴν καρδίαν και τῶν μᾶλλον λογικῶν και φρο- νίμων.

'Ελένη Γεωργιάδου

Τ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

'Η Κορίνθα! Μία μικρά ζωγραφιά ενός μεγάλου καλλι- τέχνου! Μία κοιλιά ὀλοστρόγγυλη κεντημένη ἀπὸ κορδέλες πράσινες, στακτιές, ἄσπρες, κιτρινοκόκκινες. Ἡ κορδέλες αὐτές ἐδῶ εἶνε ἀπὸ σπαρτὰ ὄριμα, ἐκεῖ ἀπὸ πράσινα χορτα- ράκια, παρέκει ἀπὸ κοκκινόχρωμα, ἀλλοῦ ἀπὸ φυσικόν χῶμα και ἀλλοῦ ἀπὸ τούς ὀφιοειδεῖς κυματισμούς του ποταμοῦ. Καὶ ξετυλίσσονται εὐμορφα, γραφικά, ἀκανόνιστα με πολλὴν ἀρ- μονίαν και ἀπλότητα. Ποῦ και ποῦ ἡ μία κόπτεται ἀπότομα και τὴν συνεχίζει ἄλλη. 'Εδῶ σχηματίζου κύκλους, ἐκεῖ παραλληλόγραμμα, ἀλλοῦ γωνίες και τετράγωνα. Οὔτε αἱ στρογγυλότητες, οὔτε αἱ ἄνωμαλῖαι του ἐδάφους τὰς ἐμπο- δίζουν νὰ ξαπλώνουν τὰς γοητεῖας τῶν χρωμάτων των ἔως ἐπάνω ὑψηλά. 'Εδῶ σκαρφαλώνουν ἕνα λόφον, ἐκεῖ κατέρ- χονται πρὸς τὴν κοίτην του ποταμοῦ και παρέκει μακρύτερα ἀναρριχῶνται εἰς τὰς ὑψηλὰς τῶν ὄρεῶν, τὰς ὁποίας τὰ δάση κροσπεδώνουν. 'Εκεῖ ἐπάνω, αἱ λεγεῶνες τῶν δένδρων φαί- νονται ὡς νὰ ἔχουν χωράζει τὴν ἰδικὴν των ὀρθοτικὴν γραμ- μὴν, χωρὶς ὅμως διὰ τοῦτο νὰ ἐμποδίζουν τὰ πλέον νέα και

τρυφερά χορταράκια νὰ εἰσχωροῦν εἰς τὰ βασίλειά των και νὰ στρώνουν τὰ μεταξύ τῶν σκοτεινῶν κορμῶν των διαστήματα με ἀνοικοπράσινο βελουδο. Καὶ ὅταν διὰ μέσου τῶν βελο- νωδῶν φυλλωμάτων ὁ ἥλιος βρέχει τὴν διαμαντένιαν του βροχὴν, τότε τὰ ὑπὸ τὴν σκιάν των δένδρων χορταράκια ἀκτι- νοβολοῦν ὡς σμαράγδια και προσδίδουν εἰς τὸ δάσος ὠραϊό- τητα πλούτου και μεγαλοπρέπειαν ἀρμονικὴν.

Εἰς τὴν βορειοανατολικὴν γραμμὴν της κοιλάδος, ἐπάνω ὑψηλά πρὸς τὰς ὑψηλὰς τῶν ὄρεῶν Faloria, Sorapis και monte Cristallo, τὰ ὅποια ὑψώνουν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς κορυφὰς των, ὡς φρούρια ἀπὸ πραγματικὸν κρύσταλλον, εἰς τὴν γραμμὴν αὐτὴν μεταξύ λευκοῦ και πράσινου παρατάσ- σουν τὰς γραφικὰς οἰκοδομὰς των τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα Faloria και Cristallo. Τὸ πρῶτον τριανταφυλλὶ με κοκ- κινωπὰς γραμμὰς, τὸ δεύτερον λευκὸν με ἀναλαμπὰς φαιο- κιτρίνου και γαλανὰς. 'Απὸ κάτω, ἀπὸ τὴν μεγάλην λεω- φόρον φαίνονται ὡς ἄνθη γιγάντια ἀγνώστου και πρωτογενοῦς ἐποχῆς, φυτωμένα εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ τονίζου και ζωγο- νοῦν τὴν μονοτονίαν του.

Παρὰ κάτω ὀλίγον ἀπὸ αὐτὰ, και πλησιέστερα πρὸς τὴν πόλιν εἶνε τὸ ἰδικόν μας ξενοδοχεῖον και χαμηλότερα ἀκόμη, ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην λεωφόρον περί τὰ δέκα πέντε ἄλλα, ὅλα ἀπέραντα και με παραρτήματα, τόσος εἶνε ὁ πληθυσμὸς τῶν ξένων, ὁ ὅποιος περνεῖ τούς θερινούς μῆνας εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν παράδεισον.

'Όταν τὴν ἐπάρυον της ἀφίξεώς μας τὸ πρῶτ ἀνοίξαμεν τὰ παράθυρά μας και εἶδαμεν τὸ πανόραμα, τὸ ὅποῖον ἐξετυλίσ- σετο ἐμπρὸς μας, ἐμείναμεν ἄφωνοι ἀπὸ χαρὰν και θαυμα- σμὸν. 'Ενώπιόν μας πρὸς τὰ κάτω, ἡ λεκάνη της κοιλάδος στολισμένη ἀπὸ σπιτάκια λευκά, κόκκινα, τριανταφυλλιά κί- τρινα. Μεταξὺ αὐτῶν δύο κωδοσστάσια τὸ ἐν βαρὺ κἄπως και γοθτικοῦ ρυθμοῦ, τὸ ἄλλο ἐλαφρότερον και μᾶλλον γλα- στὸν ἐτόξευαν ἕνα οὐρανὸν διαυγῆ, γαλανόν, ὡς νὰ ἦτο μία ἀπέραντος βαθυλωμένη τουρκουάζ, ἡ ὅποια ἐστηρίζετο εἰς στεφάνην ἀπὸ πελεκημένα γιγάντεια διαμάντια. Καμμία περιγραφὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ τὸ κάλλος της εικόνας αὐτῆς. Τὸ ὀλίγον φαῖν και τραχὺ τῶν βουνῶν, τὸ ὅποῖον πα- ρενέπιπτεν κάτω ἀπὸ τὰς χιονισμένας κορυφὰς και τὰς ράχεις των ἔως εἰς τὸ δάσος ἀνεδείκνυεν ἀκόμη ζωηρότερα τὰ ὠραῖα χρώματα και συνετέλει εἰς τὴν ἀρμονίαν του περιβάλλοντος.

Τὸ πρόγευμά μας τὸ πρωῖνὸν τὸ ἐπήραμεν με τὸ θέαμα αὐτὸ ἐμπρὸς μας, ὑπὸ τὸ φωτοβόλημα τῶν χιονισμένων "Αλ- πεων. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωνὴν μου, ὅπου ἔβλεπα χιονισμένα ὑψηλὰ βουνά, ἀπὸ τόσον κοντὰ και ὅπου εἶχα τὸ αἶσθημα ὅτι με τρία πηδήματα πρὸς τὰ ἐπάνω ἐὰν ἄπλωνα τὸ χέρι μου θὰ ἤγγιζα τὰ χιόνια. Ἦτο Κυριακὴ πρῶτ και ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν διέκοπτε, ρυθμικὸς και μο- νότονος, ὡς ἕνας ὕμνος, και ἕνα νανούρισμα τὴν ἠσυχίαν της τῆς ἐποχῆς. Αἱ χωρικὰ με τὰ μαῦρά των φορέματα και τὰ μαῦρα ψάθινά των καπέλλα ἐσχημάτιζαν ὡς μίαν πένθιμον παρέλκασιν εἰς τὴν ὠραῖαν λεωφόρον, ἡ ὅποια ἔπλεεν εἰς τὴν πολυτέλειαν τῶν χρωμάτων του οὐρανοῦ και της γῆς. Ἡ στολή της γυναικὸς του Τυρόλου εἶνε μᾶλλον πένθιμος. Ἐνα

φόρεμα μαῦρον πυκνοπτυχωμένον, τὸ ὁποῖον φθάνει ἔως τούς ἀστραγάλους, ἕνα κορσελέ ἐπίσης μαῦρον και ἕνα καπέλλο στρογγυλὸ ψάθινον, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ μέτωπον με ἀνε- στραμμένα ἄκρα και τελειώνει ὀπίσω εἰς ἕνα φρόγκον ἀπὸ μαῦρες κορδέλες, αἱ ὁποῖαι κρέμονται ἔως τὴν πλάτην. Εἰς τὸ μεταξύ τὸ ἄσπρον ὑποκάμισον, τὸ ὁποῖον βγαίνει ἀπὸ τὸ κορσελέ με τὰ κάτασπρα μανίκια, τὰ πλατεῖα και πλούσια δεμένα εἰς τούς ἀγκῶνας με χρωματιστὰς κορδέλες, διδου ὀλί- γον φῶς και ὀλίγην ζωηρότητα εἰς τὴν ὅλην σκοτεινὴν ἐνδυ- μασίαν. Ἐνα μαντύλι χρωματιστό, συνήθως μεταξωτὸ και με ὠραῖα σχέδια, τὸ ὁποῖον φοροῦν εἰς τὸν λαϊκὸν ὡς Fichu Marie—Antoinette εἶνε ὁ μόνος στολισμὸς και ἡ μόνη πο- λυτέλεια της χωρικῆς του Τυρόλου. Αἱ γραῖαι φοροῦν και τὸ μαντύλι μαῦρον και διὰ τοῦτο ἡ παρέλασις των ἀνὰ τὴν με- γάλην λεωφόρον ἦτο ἐξαιρετικῶς πένθιμος.

'Επήγαμεν και ἡμεῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ πρώτη τὴν ὁποίαν ἀπηντήσαμεν εἰς τὸν δρόμον μας ἦτο ἡ Καθολικὴ. Ἀρκετὰ μεγάλη και πολυτελής και γεμάτη ἀπὸ χωρικός, ἀλλὰ και ἀπὸ κυρίας του μεγάλου κόσμου, ἀπὸ κομψὰς και ὠρικός Ἀγγλίδας, Αὐστριακάς και Ἰταλίδας. Ἐμείναμεν ὀλίγον, διότι ἡ λειτουργία εὕρισκετο περί τὸ τέλος της. Ἀπέ- ναντι της Ἐκκλησίας εἰς ἕν τετράγωνον καταστημάτων και οἰκοδομῶν εὕρισκομεν τὸ ταχυδρομεῖον και τηλεγραφεῖον, τὴν δανειστικὴν βιβλιοθήκην, τὴν ἔκθεσιν της βιομηχανίας του τύπου και πλῆθος μικροεμπορικῶν. Ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον ἐ- πήραμεν τὰ γράμματά μας, ἀπὸ τὴν Δανειστικὴν βιβλιοθή- κην ἐνοικιάσαμεν ἀνὰ ἕν καλὸν βιβλίον με 25 κρότσερ και ἔπειτα διητυθῆθημεν πρὸς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον διασχίζου ὠ- ραῖοι δρόμοι με ἀναπαυτικὰ καθίσματα και με φωτεινὰ πανοράματα κάτω πρὸς τὸν ποταμὸν και πρὸς τὴν ἀπέναντι ὀροσειρὰν του Pomagnone.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραίας αὐτὰς τοποθεσίας ἐκαθήσαμεν και ἀπεπειράθημεν νὰ διαβάσωμεν. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον. Ἡ μουσικὴ του ποταμοῦ κάτω ὑπὸ τούς ποδάμας ἦτο πολὺ γαργαλιστικὴ και τὸ μουρμούρισμα του δάσους πολὺ εὐγλωττον και ἀρμονικόν. Le Petit Chose,, τὸ ὅποῖον ἐγὼ ἐδιάβρα και τὸ ὅποῖον ἂν και πάλιν βιβλίον, εἶνε ὅμως πάντοτε νέον και ὠραῖον, ἔμεινε εἰς τὴν δευτέραν σελίδα, χωρὶς βέβαια νὰ πταίῃ ὁ συγγραφεύς, ὁ ὅποιος τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶχε νὰ ἀν- ταγωνισθῇ με ἕνα ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα ἔργα της φύσεως.

Ο ΑΝΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ALFRED DE MUSSET

Μόνον πρό ὀλίγων ἡμερῶν ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτήρια του ἀνδριάντος του Alfred de Musset ὀρειλομένου εἰς τὴν γεν- ναιοθαρίαν του K. Osiris και εἰς τὴν τέχνην του Antonin Merice· διότι ἡ πρό πολλῶν ἐτῶν συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Musset και τὴν ὁποίαν εἶχε συστήσει αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς του, Paul de Musset, δὲν κα- τάρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν της. Τέλος τὸ ἄγαλμα ἔγινε και παριστᾷ τὸν Musset μελαγχολικόν και ὄνειροπόλον, παρηγορούμενον ἀπὸ τὴν Μοῦσαν της νυκτὸς του

'Οκτωβρίου. Δὲν εὕρισκετο ὅμως ἡ κατάλληλος θέσις διὰ νὰ τοποθετηθῇ· τέλος ἔπειτα ἀπὸ μακρὰς συζητήσεις ἀπεφασίσθη νὰ στηθῇ εἰς τὴν γωνίαν του Γαλλικοῦ Θεάτρου. Καὶ ὁ Mus- set ἔως διότι ἄργησε τόσον πολὺ νὰ ἔχῃ τὸν ἀνδριάντα του, τώρα θὰ ἔχῃ δύο: Ἐνα εἰς τὸ Παρίσι και ἕνα εἰς τὸ Neu- illy, τὸν ὅποῖον κατεσκεύασε ὁ K. Πέτρος Granet και εἰς τὸν ὅποῖον μᾶς παριστᾷ τὸν μεγάλον ποιητὴν ὄρθιον και κομ- ψὸν με τὸ ἐνδυμα νεανίου.

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων αὐτοῦ ἐγράφησαν πολλὰ ἀπὸ τούς καλλιτέρους κριτικούς και φιλόλογους της Γαλλίας· μεταξύ ἄλλων ὁ Francois Coppée γράφει. «'Α- γαπῶ πολὺ τὸν Musset, και τὸν θεωρῶ ὡς ἕνα πολὺ μεγάλ- τον ποιητὴν· εἶνε μία ἀπὸ τὰς φιλολογικὰς δόξας της Γαλ- λίας, εἶνε ἕνας ἀπὸ τούς κλασικούς. Ἦτο ὁ ποιητὴς της νεό- τητός μας, διότι εἶνε ἐξαιρετικῶς ὁ ποιητὴς του ἔρωτος και του πόνου, και τὸ ἔργον του θὰ μείνῃ ἀθάνατον. Θαυμάσατέ τον ὅπως εἶνε. Μὴν του ζητεῖτε νὰ εἶνε θαυμάσιος λαξευτής στίχων, ἀλλ' ἀγαπάτέ τον με τὰς προτερήματά του και τὰ ἐλαττώματά του, διότι ὑπῆρχεν εἰς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ εἶνε μέγας· ψυχὴ περιπαθῆς και εὐαίσθητος και μεγαλοφυῆς. Βεβαίως, φαίνεται ὅτι τώρα δὲν εἶνε τόσον του συρμού, ἀλλὰ πιστεύσατέ με τοῦτο προέρχεται, διότι ἀφέθη νὰ λησμονηθῇ.

'Οχι μόνον εἶνε θαυμάσιος ποιητής, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης συγ- γραφεύς, ὁ ὅποιος εἶχε μεγάλας ἐπιτυχίας. Τὸ θεάτρον του, τὸ ὅποῖον περιέχει πράγματα ὠραῖα, εἶνε ἐν γένει εὐκόλον νὰ παρασταθῇ, ἀφοῦ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀποτελοῦν μέρος του δραματολογίου της «Γαλλικῆς Κωμωδίας»

Francois Coppée.

'Ο δὲ Catulles Mendès γράφει: Ἡ τέχνη δὲν εἶνε ἀρ- κητὴ διὰ νὰ κάμῃ ἕνα ἔργον νὰ ζήσῃ, διότι του χρειάζεται ἡ ἐμπνευσις ἡ ἡ μεγαλυφυῖα· ἀλλὰ χωρὶς τέχνην, ἡ ὅποια εἶνε γενικὴ και ἀθάνατος, κενὸν ἔργον δὲν ζῇ αἰωνίως.

Τὸν νόμον αὐτὸν, ὁ Alfred de Musset, κατά τὴν γνώ- μιν μου, ἔκαμε τὸ λάθος νὰ τὸν παραγνωρίσῃ. Σημειώσατε, ὅτι αὐτὴ εἶνε γνώμη ἀποκλειστικῶς προσωπικῆς, τὴν ὅπ ἴαν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιβάλλω εἰς οὐδένα.

Πῶς λοιπὸν ἐγενήθη καλλιτέρα προικισμένος ἀπὸ τὸν συγγραφεὰ των Διηγημάτων της Ἰοπίας και της Ἰταλίας; Τὸ πάθος, τὴν μελαγχολίαν, τὴν εὐθυμίαν, ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ὁ νεανίας αὐτός, ὁ νέος αὐτός θεός. Καὶ του ἐστόλιζε τὸ πνεῦμα νέα θεατρὰ αἴσθησις ὠραίων ιδεῶν και σπανίων εἰκόνων. Ἄλλὰ ἀπὸ ἀνηριάν ἡ ἀπὸ ἰδιοτροπίαν ἀπετίναξε τὸν βαρὺν ζυγὸν του ποιητικοῦ καθήκοντος, ἐγένετο μετὰ τὴν μορφήν του στίχου περιεφρόνησε τὴν σύνταξιν, δὲν ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐκφράσεων, ἐλαμβάνων ὡς καλλιτεχνικὴν τὸλμην, ὅ,τι ἦτο ἐγκληματικὴ ἐπανάστασις. Ἐναγνώσατέ τον και πάλιν· εἶνε ἀξιογάπητος ποιητὴς. Βεβαίως δὲν ἀπέθανε! ἡ αἰσθηματικὴ του ποιησις, ὁ ἐνθουσιασμὸς του παραφέρει, αἱ θλίψεις του σφίγγου τὴν καρδίαν. Ἄλλὰ ποσάκις ἡ ἠδονὴ της συγκινή- σεως διακόπτεται ἀπὸ τὴν ἀνεπάρκειαν της ἐκφράσεως, και ἀπὸ τὴν σύγχυσιν τῶν εἰκόνων. Τίποτε δὲν εἶνε πληκτικώτε- ρον, ἀπελπιστικώτερον ἀπὸ ποιητὴν ψυχρὸν και ἀλάθηστον,

άλλ' εἶνε βέβαιον ἐπίσης, ὅτι καὶ ἓνα γλωσσικὸν λάθος καταστρέφει τὸν ὠραιότερον στίχον.

(Catulle Mendès)

Ἐπίσης ὁ Arsène Houssaye, ἀρχαῖος διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, βλέπων τὸ ἄγλαμα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Θεάτρου αὐτοῦ ἀναφέρει μίαν ὠραίαν ἀνάμνησίν του·

Ὁ Alfred de Musset, λέγει, ἦτο ὁ πλέον θελητικὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὁ μᾶλλον ἰδιοτρόπος. Τὸ ἐσπέρας ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τοὺς συντρόφους του φιλικώτατα καὶ τὴν ἐπομένην πρωίαν τὸν εὕρισκον θυμωμένον.

Ἐκράτησα ζωηρὰν ἀνάμνησιν ἀπὸ τῆς καθημερινῆς συνηθειῶν μας εἰς τὸ θέατρον. Ἦμουν πολὺ εὐτυχῆς, διότι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΙΑ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ

Ἦτο ἀκριβῶς ἑννέα. Ὁ σταθμάρχης ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ μηχανὴ ἐσφύριζε καὶ ἡ ταχέια ἀμαξοστοιχία ἐκινήθη.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά εὐρέθημεν εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ ἡ πρώτη φροντίς τῶν συντρόφων μου ἦτο νὰ τοποθετήσῃ τὰς διαφόρους ἀποσκευὰς των, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο σκορπισμέναι ἐπάνω εἰς τὰ καθίσματα. Εἶνε ἑνὶς τρόπος νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς ταξειδιώτας νὰ γερμίζῃ τὰς ἀμάξας τοῦ σιδηροδρόμου. Τὸ στρατήγημα δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε, διότι σήμερον ὅπου ὁ κόσμος ταξιδεύει πολὺ, τοῦ εἶνε γνωστὰ ὅλα αὐτὰ αἱ πανήραιοι. Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν ἐπέτυχεν.

Εἴμεθα τρεῖς εἰς τὸ διαμερίσμα ἐκεῖνο τῆς πρώτης θέσεως: μία νέα, ἓνας κύριος καὶ ἐγώ. Κάτω ἀπὸ τὸ ἄσπρο βέλλο τὸ ὅποιν ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς, διακρίνεται πρόσωπον λεπτὸν μὲ μάτια ἐξυπνα καὶ ζωηρά. Ὅλον τὸ ἀτομόν τῆς ἐφανέρωνεν ὅτι ἦτο εὐγενὴς. Ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν πρὸς τὸ ἀριστερόν. Ὁ κύριος ἐκάθητο ἀπέναντί τῆς καὶ ἐφάνετο τέλειος τύπος ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

Ἦμουν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ διαμερίσματος, ἀλλ' ἤκουα τὴν συνομιλίαν των, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει πρὶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας, κυρία, εἶπεν ὁ κύριος. Ἐχουν ἄδικον ὅσοι νομίζουσι ὅτι μία ἀγαθοεργία εἶνε πάντοτε χαμένη. Εἰς τὴν ζωὴν μου, πολλάκις ἠπατήθητι ὅταν ἄφησα νὰ μ' ὀδηγοῦν αἱ φιλόανθρωποι διαθέσεις μου, ἀλλὰ, εἰς περιστάσεις τινὰς αἱ γενναῖαι πράξεις μου μ' ἔκαμαν νὰ μελετήσω τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀνθρώπων ὅπου εἶχα ὑποχρεώσει. Καὶ ἐπιτρέψατέ μου, διὰ τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ νὰ σὰς διηγηθῶ ἓνα ἐπεισόδιον, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου μου.

Ἦμουν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πρόξενος εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἐδέχθητι ἓνα πρῶτὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς συμπατριώτου μου, ὁ ὅποιος μὲ ὀλίγας λέξεις μοῦ ἐξέθεσε τὴν τελείαν ἀχρηματίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο.

— Κύριε πρόξενε, μοῦ εἶπεν, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην πεντακοσίων φράγκων. Μὴν μ' ἐρωτᾶτε δικαί, σὰς παρακαλῶ ἡ ἐμὰ πολὺ μακρὸν νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω καὶ ἐπειτα εἶναι κατὰ τὸ ὅποιν μ' ἐνοχλεῖ νὰ σὰς τὸ διηγηθῶ. Δῶσατέ μου τὸ πο-

ποτέ δὲν τοῦ ἀπέδιδκ ἀδικον διότι ἡ φίλιός μου συνωδύετο μὲ θαυμασμόν.

Εἶχε δραματολόγιον πολὺ ἐπιμελημένον, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην: *Τὸ Κηροπήγιον*, ἡ *Ἰδιοτροπία*, *Πρέπει μία πόρτα νὰ εἶνε ἀνοικτὴ ἢ κλεισμένη*, αἱ *Ἰδιοτροπία τῆς Μαρίας*. Δὲν πρέπει νὰ ὁρρίζονται διὰ τίποτε. Ὅλα τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀριστουργήματα παριστάνοντο διαδοχικῶς.

Δὲν ἐπρόσθεταν τίποτε εἰς τὴν δόξαν του, ἀλλὰ, καθὼς καὶ μόνος ἐσυνείθιζε νὰ λέγη, ἐπρόσθεταν εἰς τὴν τσέπην του, διότι διὰ κάθε παράστασιν ἐλάμβανε πεντακοσίας δραχμάς.

Μίαν ἐσπέραν ἔφυγεν ἐνωρίς· τοῦ ἔστειλα τὰς 500 δραχμαζῆ με τὸ ἀκόλουθον συννετό :

σὸν αὐτό, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς τὸ ἐπιστρέψω τὸ κεφάλαιον μὲ τοὺς τόκους, ἐὰν θέλετε, εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν. Ἐὰν φύγῃ διὰ τὴν Εὐρώπην μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιν ὅπου ἀναχωρεῖ, μοῦ χρειάζονται δέκα πέντε ἡμέραι διὰ τὸ ταξιδεῖον, ὥστε δὲν μοῦ μένουσι παρὰ δύο καὶ μισοὶ μῆνες διὰ νὰ κάμω μερικὰς εἰσπράξεις καὶ νὰ σὰς ἐπιστρέψω τὰ χρηματὰ σας. Ἡ προθεσμία ἡ ὁποία σὰς ζητῶ δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπον εἰς τὸν συνομιλητὴν μου, χωρὶς νὰ χάσω καιρόν, δὲν ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίζω. Ἀντιπροσωπεύω ἐνταῦθα τὴν Κυβερνήσιν μου, δ.κ. νὰ ὑπερασπίζωμαι τὰ συμφέροντά τῆς, διὰ νὰ δίδω εἰς τοὺς συμπατριώτας μου τὰς ἀναγκαίας ὀδηγίας διὰ τὰ ταξιδεῖα των, νὰ τοὺς βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλὰς μου καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τοὺς ὑπερασπίζω. Δὲν ἔχω κεφάλαιον διὰ βοηθήματα διὰ νὰ σὰς δώσω τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε. Ἀποτανεῖτε εἰς κανένα τραπεζίτην, τοῦ ὁποίου αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα. Ἀφ' οὗ βεβαιωθῆ ὅτι εἴσθε ἀξιόπιστος, καὶ μὲ τὴν βοήθειάν μου, ἂν εἶνε ἀνάγκη ἴσως σὰς κάμῃ ὅ,τι ζητεῖτε. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε μεγάλη νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω τὸ ποσόν αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρον μου ταμεῖον.

Ὁ ἄγνωστος ἐπέμενε πάντοτε.

Σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἐπρόσθεσε, σηκῶν τὸ δεξιὸν χεῖρ, ὅπως μάρτυς ὁ ὁποῖος ἔχει προσκληθῆ εἰς τὸ δικαστήριον νὰ ὁρκισθῆ ἐντὸς τριῶν μηνῶν θὰ πληρωθῆτε καὶ θὰ ὑποχρεώσετε ἓνα τίμιον ἀνθρώπον.

Ἦρχισα νὰ κλονίζωμαι. Ὁ λόγος τῆς τιμῆς του εἶχε ἀποπαινεθῆ. Ἦμουν ἀκόμη νέος εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον καὶ ἐκτὸς ἀπὸ μικρὰς τινὰς ἀπογοητεύσεις δὲν εἶχον ἀκόμη ἀρκετὴν πεῖραν. Τὸ τίμιον πρόσωπον τοῦ συμπατριώτου μου μοῦ ἐνέπνευσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κἄποιαν ἐμπιστοσύνην. Ἦνοιξα λοιπὸν τὸ χρηματοκιβώτιόν μου, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον καὶ ἔδωκα εἰς τὸν ἄγνωστον τὰς 500 φρ. εἰς ὠραία δολλάρια.

Οἱ τρεῖς μῆνες ἐπέρασαν χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν εἰδήσιν του. Τὰ πεντακοσια φραγ. εἶχον χαθῆ. Ἦτο μάθημα σκληρόν. Ἀλλὰ μὴπως ἡ ζωὴ δὲν εἶναι σχολεῖον;

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔλαβον κατ' ἀρχὰς μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν συμπατριώτην μου, καὶ ἐπειτα ἓνα χαρτί διὰ τοῦ ὁποίου μοῦ ἔκαμνε γνωστὴν τὴν ἀφίξιν εἰς τὴν διευθυνσίν μου

Dors tu content, Musset, et ta melancolie
Inonde-t-elle assez notre siecle moqueur ?
Amis de ta jeunesse, échos de ta folie,
Portons-nous assez bien tes vers sur notre coeur ?

Κοιμᾶσαι εὐχαριστήμενος. Musset, καὶ ἡ μελαγχολία σου πλημμυρεῖ ἀρκετὰ τὸν αἰῶνά μας ὁ ὁποῖος χλευάζει ; Φίλοι πῆς νεότητός σου, ἡγῶ τῆς τρέλλας σου. Ἀπολαμβάνομεν ἀρκετὰ καὶ τοὺς στίχους σου μὲ τὴν καρδίαν μας. Μοῦ ἀπήντησεν :

« Ἀγαπητέ μου φίλε, ἔλαβα τὰ δύο μιλιέττα τῶν πεντακοσίων φρακ. τὸ ἓνα ὑπογεγραμμένον μὲ τὴν λέξιν «So-

énés dématos εἴκοσι πέντε κοιλῶν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν. Μετὰ μίαν ὥραν τὸ δέμα ἦτο εἰς τὸ σπίτι μου. Ἦμουν περίεργος νὰ ἴδω τί περιεῖχε. Ἦτο μία τετραγώνη κάσσα, τῆς ὁποίας ἡ μία πλευρὰ εἶχε λουρίδες μόνον, ἀπὸ ξύλον λεπτὸν, εἰς τρόπον ὥστε ἐφάνετο τὸ ἐμπεριχόμενον.

Ποτὲ δὲν θὰ μαντεύσετε τί εἶδον εἰς τὸ βάθος τῆς κάσας αὐτῆς ! Ἕνα φεῖδι ! μάλιστα, ἓνα θαυμάσιον φεῖδι, ἓνας κρυσταλλίος ἦτο κολουριασμένος μέτρη εἰς τὴν ξύλινην αὐτὴν φυλακὴν ! Ὁ συμπατριώτης μου βεβαίως εἶχε ζητήσῃ καὶ μάθει τὰς συνηθείας μου. Ἐμαθε λοιπὸν ὅτι συλλέγω ζῶα διὰ νὰ τὰ στείλω εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἡ πρόθεσις ἦτο λεπτὴ, ἀλλὰ τὴν νὰ κάμω ἓνα ἔντομον ζωντανόν. Ἐπρεπε πρωτίτως νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴν του, καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὸ νὰ τὸ ἐμποδίσω νὰ μὲ δαγκάσῃ. Ἡ ἀποφασίς μου ἐλήφθη τάχιστα. Θὰ ἐπήγαινα μόνος νὰ ζητήσω, εἰς τὸ γειτονικὸν μου φαρμακεῖον πρῶσικόν ὄζυ καὶ χλοροφόρμιον ἢ εὐοῦτοῦσα ἓνα κομμάτι σφουγγαρί καὶ μὲ μὴ καβίδα θὰ τὸ ἔδιδα εἰς τὸ δηλητηριώδες ζῶον διὰ μέσου τῶν ἀνοιγμάτων τοῦ ξύλου ἐκείνου πεινασμένον θὰ τὸ κατέπινε μ' ἓνα κίνημα.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡσυχότερος, ἐνὼ ἐσκεπτόμην τὸν θάνατον τοῦ ἐπικινδύνου ζῆνου μου. Βεβαίως δὲν εἶχε ὑποφέρει.

Τὴν ἐπομένην πρωίαν ἡ πρώτη μου ἐργασία ἦτο νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κάσσαν, τὴν ὁποίαν εἶχα κρύψει ἀπὸ ὅλον τὸ προσωπικόν μου· ἐὰν ὑπῆρχε κίνδυνος ἦθελον ἐγὼ μόνος νὰ τὸν δικατέξω. Δὲν εἶχε διόλου κινήσῃ. Βεβαίως τὸ ζῶον ἦτο νεκρόν. Ἀμέσως ἀφήρσα τρεῖς ἀπὸ τὰς λωρίδας τοῦ ξύλου καὶ ἐμελλὰ νὰ βάλω μέσα εἰς τὴν κάσσαν τὸ χεῖρ μου, ὅταν αἴφνης τὸ ζῶον ἔκαμε μίαν κίνησιν καὶ εἰς ὀλιγότερον χρόνον ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ τὸ εἴπω ἔβγαλε τὸ κεφάλι του καὶ ἐπειτα ὁλόκληρον τὸ σῶμά του. Μὲ δύο κινήσεις εὐρέθη κατὰ εἰς τὸ πάτωμα. Ἐγὼ μ' ἓνα μόνον πήδημα ἀνέβηκα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου, πολὺ ὀλίγον βεβαίως διὰ τὴν τύχην μου, ὅπως ὁ δῆμιος, ὁ ὁποῖος ἠστόχησε τὸ κτύπημα.

Δὲν θὰ σὰς διηγηθῶ τὰς περιπετειὰς τοῦ δράματος, θὰ ἦτο πολὺ μακρόν, καὶ ὅμως, ὅποιος ἄλλος ἦθελεν εὐρεθῆ εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἐφοβεῖτο. Τὸ ἐρπετόν ἦτο μεγαλειότερον

leil» καὶ τὸ ἄλλο «Houssaye», δὲν εἰξεύρω ποῖον νὰ προτιμήσω.

Πάντοτε ἰδικός σου
Alfred de Musset

Ἦτο ὑπεράνθρωπος ἐργασία νὰ ἐτοιμάσῃ κανεὶς ἓν ἔργον τοῦ Musset διὰ τὴν σκηνὴν, διότι ὅταν παρευρίσκετο εἰς τὰς δοκιμὰς ἦτο πάντοτε δυσχερῆς μετὰ μετὰ, μὲ τὸν συγγραφέα καθὼς καὶ τοὺς ἡθοποιούς, ἐνῶ κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἦτο ἐνθουσιασμένος, ἤθελε νὰ φιλήσῃ ὅλους, ἀκόμη καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας.

Μίαν ἡμέραν τὴν παραμονὴν τῆς παραστάσεως τοῦ Chandelier, ἔφυγα ἀπὸ τὴν σκηνὴν, διότι ἡ κυρία Girardin μ' ἐπε-

ἀπὸ τρία μέτρα· ἦτο ἓνα θαυμάσιον ζῶον μὲ δέκα τέσσαρα κουνουδάκια, τὰ ὁποῖα ἔδειχναν τὰ δέκα πέντε ἔτη του καὶ τὰ ὁποῖα ἐκτυποῦσαν ὡς κομμάτια ξηροῦ ξύλου, τὰ ὁποῖα κτυποῦν πρὸς ἄλληλα κατὰ ὠρισμένα διαστήματα. Ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν στόμα του ἐβγαίνει μὴ φροβερὰ γλῶσσα, ἐνῶ τὰ συρίγματα του, ἐφώναζαν ἐκδικησιν. Ἦμουν ὀρθιος ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον, χωρὶς κανενὸς εἶδους ὄπλου. Τὰ λεπτὰ μοῦ ἐφάνετο ὡς ὄρα.

Κουρασθεὶς νὰ περιμένω, εἶδα ὡς σωτηρίαν τὸ λεξικόν τῆς Ἀκαδημίας πολὺ πλησίον μου. Ἡ Ἀκαδημία ποτὲ δὲν ἔμαθε πόσην μεγάλην ὑπηρεσίαν μοῦ ἔκαμνεν εἰς τὴν περιστάσιν αὐτήν. Ἐπῆρα τὸν χονδρότερον τόμον, ἐκεῖνον ὅπου εἶχε τὰ γράμματα Β καὶ C. Τὸν ἐρρίψα ἐπάνω εἰς τὸ ἐρπετόν, τὸ ὁποῖον ἐπανάλαβε τοὺς συριγμούς του καὶ ἔδειξε περισσότερον τὴν γλῶσσαν του. Ὅλοι οἱ τόμοι ἔπεσαν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον. Τέλος ὁ τελευταῖος ἔπεσε τὸσον ὠραία ἐπάνω εἰς τὸν ἐχθρόν, ὥστε τὸ κεφάλι του ἐσκεπάσθη ὁλόκληρον· τότε ἐπήδησα μὲ θάρρος κάτω· ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία· εἰς τὴν πτώσιν ἐγλύστρησα καὶ ἔπεσα ἐπάνω εἰς τὸ λεξικόν. Ἄλλ' ἂν τὸ κεφάλι τοῦ ἐρπετοῦ ἦτο σκεπασμένον, τὸ ἄλλο σῶμα του ἦτο ἐλεύθερον καὶ ἀμέσως ἐπεριτυλίχθηκε εἰς τὰ πόδια μου. Ἡ θέσις μου ἐγένετο κρίσιμος. Κατόρθωσα, ὄχι χωρὶς δυσκολίαν νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ σφιζίμον τοῦ τέρατος, ἐπειτα ἐσηκώθηκα μὲ προφύλαξιν, ἐτραβήξα σιγὰ σιγὰ τὸ λεξικόν εἰς ὅπου ἠδυνήθητι ν' ἀρπάξω τὸν λαϊκόν τοῦ ζώου. Ἐβύθησα ἀμέσως τὸ κεφάλι μέσα εἰς μίαν μεγάλην μποτίλιαν σπύρου, τὸ ὁποῖον εἶχα προετοιμασμένον ἀπὸ τὴν προηγούμενην ἡμέραν. Ἡ ἀσφυξία ὑπῆρξε μακρὰ καὶ ἡσθάνομην ἀκόμη μετὰ ἡμέρας τινὰς τὸν πόνον τοῦ σφιζίματος αὐτοῦ.

Ἐφύλαξα τὸ λεξικόν μου, τοῦ ὁποίου μία σελὶς εἶνε λερωμένη μὲ μίαν σταγόνα αἵματος εἰς τὴν λέξιν «ἀδάγκωμα» δι' ἐνθύμησιν.

Ὁ κροταλλίος εὐρίσκεται τώρα εἰς τὸ ζωολογικὸν μουσεῖον. Τὸ κεφάλι ἔμεινε εἰς λαμπρὸν κατάστασιν. Θὰ ἦμην ἀηλιπισμένος, ἐὰν ἠναγκαζόμην νὰ τὸ χαλάσω. Μοῦ ἐκόστιζε 500 δραχ. χωρὶς τὰ ἐξοδα... Βλέπετε, κυρία, ὅτι μία ἀγαθοεργία δὲν εἶνε πάντοτε χαμένη...

«Ὅλοι οἱ ἐπιβάται νὰ κατέβουν». ἐφώναζεν ὁ σταθμάρχης.

ρίμενε εις τὸ γραφεῖόν μου. Μόλις τὴν εἶχον χειρετίσει, καὶ ἰδοὺ ὁ Musset καὶ ὁ Clavaroche δηλ. ὁ Brindeau εἰσέρχονται ὡς καταιγίς. Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοὺς ἠσυχάσω τοὺς συστήνω μὲ σοβαρότητα εἰς τὴν κ. Girardin, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζαν καλὰ· ἀλλὰ μόλις τὴν χειρετοῦν.

— Ἀγαπητέ μου, Hussaye, μοῦ λέγει ὁ Musset, ἀποσύρω τὸ ἔργον μου.

— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ἀπαντᾷ ὁ Brindeau, διότι δὲν θέλω πλέον τὸ μέρος μου.

— Κύριοι καὶ φίλοι, ἀποκρίνομαι, τὸ ἔργον ἀνηγγέλθη δι' αὐριον καὶ θὰ παιχθῇ αὐριον.

— Τὸ ἐλπίζω, λέγει ἡ κυρία Girardin, εἶνε ἓνα ἀριστούργημα. Εἰς τὴν δευτέραν παραστάσιν ὁ Scribe ἐνθουσιασμένος ἐρωτᾷ τὸν Musset: Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ μυστικὸν σου διὰ νὰ ἐπιτυχάνης τόσον;

— Καὶ τὸ ἰδικόν σου; ἐρωτᾷ ὁ ποιητὴς τὸν Scribe.

— Τὸ μυστικόν μου εἶνε ἡ ἐπιθυμία μου νὰ διασκεδάζω τὸ κοινόν.

— Ἔ λοιπὸν! Τὸ ἰδικόν μου μυστικὸν εἶνε ἡ ἐπιθυμία νὰ διασκεδάζω τὸν ἑαυτόν μου.

(Arcene Hussaye)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ. Στ. Πάτρας. Τὰ γραφόμενά σας μὲ συνεκίνησαν. Κρίνουσα ἀπὸ τὸ γράμμα σας νομίζω ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ γράψετε ὡραία πράγματα ἐπὶ θέματος περισσότερο ἐνδιαφέροντος. Καν Α. Μ. Ὀδησσόν. Ἐνεγράφη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Γράψατέ μοι, παρακαλῶ, ποῖαι ἐκ τῶν τοῦ π. ε. ἐπλήρωσαν καὶ ποῖαι ὄχι διὰ νὰ εἰξεύρω πῶς νὰ κλείσω τὰ βιβλία μου τοῦ 1905. Καν Δ. Α. Γ. Χάλκιν. Τὰ φύλλα στέλλονται τακτικῶς εἰς Χάλκιν, ἀφ' οὗτο εἰδοποιήθημεν. Διὰ τὸ ζήτημα τῆς συνδρομῆς τοῦ παρελθόντος, ἐὰν τὴν ἐπλήρωσεν ὁ ἐν λόγῳ κύριος θὰ ὤφειλε νὰ σᾶς στείλῃ τὴν ἀπόδειξιν. Κον Κ. Εὐ. Ζ. Γαλαξειδίον. Χρήματα ἐλήθησαν. Εὐχαριστίας. Καν Εὐ. Κ. Πύργον. Τὴν συνδρομὴν σας ἀποστέλλετε εἴτε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. Εὐχαριστίας. Καν Ι. Δ. Μεταξάτα. Ἐστάλησαν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Καν Π. Ν. Κ. Σπάρτην. Βεβαίως δύνασθε νὰ ἐγγραφήτε δι' ἐν ἔτος. Τὴν συνδρομὴν σας στέλλετε εἴτε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, εἴτε διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς. Καν Εὐ. Γ. Π. Μεσολόγγιον. Ἐλπίζω ὅτι λαμβάνετε ἤδη τακτικῶς. Καν Ζ. Α. Κ. Ζαβέρδαν. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη, τὴν δρ. ἐλάβαμεν. Φύλλα στέλλομεν. Συνδρομὴ Ἐφημερ. Ἐλήθη. Εὐχαριστίας. Καν Α. Σ. Β. Λέοβαν Φαλτόσιου. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει δευρὸ τόμων πλήρης, ἀλλ' οὔτε ἠμερολογίων. Καν Ε. Π. Κρ. Σπάρτην. Εὐχαριστῶ δι' εὐχὰς καὶ διὰ νέαν συνδρομῆτριαν. Δα Ι. Θ. Chibin-el-Com Ἐχεται δίκαιον. Ἡ κρατοῦσα τοὺς λ)σμούς τοῦ παρελθόντος φαίνεται ὅτι περιέπεδεν εἰς ἐπανειλημμένα λάθη. Κον Ι. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήθησαν τὰ 45 φρ. καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρω.

Ὁ κ. Α. δὲν ἐπλήρωσε τὴν τοῦ παρελθόντος, ὡς σᾶς εἶπεν. Γράφω. Καν Μ. Π. Εὐ. Κισσόν. Ἐλήθη. Εὐχαριστίας. Τὸ φύλλον στέλλεται τακτικά, ἀλλὰ τὰ Ἑλληνικά ταχυδρομεῖα. . . . Γράψατε ποῖοι ἀριθμοὶ σᾶς καθίστεροῦν διὰ νὰ τοὺς στείλωμεν καὶ πάλιν. Καὶ Ε. Ρ. Σογκουλάδαν. Ἐλήθησαν. Θερμαὶ εὐχαριστίαι. Δα Μ. Β. Σύρον. Ἐβράδυνα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ πάλιν διὰ τὰς εὐγενεῖς σας φροντίδας. Καν Σ. Α. Σας. Λαμία. Τὸ λάθος ἦτο τῆς διεκπεραιωτικῆς, ἥτις δὲν εἶχεν προσέξει ὅτι ἐξηντλήθη ἡ ἐντυπος ταινία σας. Καν Υ. Κ. Γ. Πύργον. Ἄν καὶ ἀργὰ σᾶς εὐχαρισθῶ ὅμως θερμῶς διὰ τὴν εὐγενῆ φροντίδα. Καν Ἐλ. Π. Πάτρας. Αἱ ὡραῖαι λέξεις σας μοῦ ἐπροξένισαν πολλὴν χαρὰν. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρω. Καν Α. Ι. Ε. Γιούργεβον. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ χρημάτων ἐλήθη. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα καὶ προθυμίαν. Καν Σ. Ν. Π. Βάρναν. Γράψατέ

μου, ἐὰν λαμβάνετε ἤδη τὰ φύλλα τακτικῶς, ὅπως στείλω καὶ τὰ καθυστερήσαντα τοῦ παρελθόντος. Συνδρομὴ ἐλήθη. Εὐχαριστίας. Καν Ατκ. Μ. Δ. Λα Βος Σάμου. Σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ προθυμίαν. Κας κ. Ν. Σ. Β. Θήραν, Μ. Ι. Ι. Πεσσάδες, Εὐ. Τ. Μ. Καλλιπολιν, Α. Δ. Ε. Μεσολόγγιον, Α. Δ. Π. Χοσέψι Εὐ. Τ. Τ. Λάρισσαν, Ι. Κ. Ἀλεξάνδρειαν, Ὀρ. Λ. Μ. Ζάκυνθον. Α. Κ. Μεσολόγγιον, Π. Β. Α. Πύργον, Δ. Ι. Σαμψοῦντα, Α. Τ. Κέρκυραν, Φ. Ι. Β. Τρίπολιν, Α. Κ. Τρίπολιν. Συνδρομαὶ ἐλήθησαν. Θερμαὶ εὐχαριστίας Κας κ. Σ. Σ. Σαμοῦντα, Εὐ. Στ. Κύμην, Α. Β. Μεσολόγγιον, Χρ. Δ. Θήρας. Ι. Ν. Μεσολόγγιον, Μ. Α. Α. Βῶλον, Φλ. Ε. Χαλκίδα, Σ. Π. Βάρναν, Α. Δ. Σιμνίτσαν. Ἐμ. Μ. Σουλινᾶν, Χρ. Π. Κέρκυραν. Χρήματα ἐλήθησαν. Θερμαὶ εὐχαριστίας.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ 25 ΕΤΩΝ

ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ

Εὐνοούμενον ὑπὸ τῶν κυριῶν

Ἐναντίον τῶν ρυτίδων καὶ τῶν ἀπροχορδῶν τοῦ δέρματος

PANTOTE 20 ΕΤΩΝ

Πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνθρότητας τοῦ σώματος καὶ τῆς ἀπαλότητας τοῦ δέρματος, καὶ εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς θερμότητας τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ μεγάλου ψύχους.

Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν σκευασίων, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἐφευρέθησαν πρὸς ἐπανάρθωσιν τῶν φυσικῶν ἀτελειῶν ἢ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ δέρματος παρὰ ταῖς Κυρίας διακρίνεται ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ, σκευασία νεωτάτη καὶ ἀξία συστάσεως, ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς ἀβλαβείαν, διὰ τὴν εὐωδίαν, τὴν βεβαίαν ἐνέργειαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν χρήσεων αὐτῆς, διότι δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν διὰ τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος.

Εἰς τὸ πρόσωπον συγχάνει ἀναφαίνονται διάφορα ἐξανθήματα, ἀπ' ὧν δύναται τις νὰ προφυλαχθῇ ἢ ν' ἀπαλλαγῇ, σπογγίζων πρωίαν καὶ ἑσπέραν τὸ πρόσωπον μὲ λεπτὸν ὕφασμα βεβρεγμένον ἐντὸς ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΣ, ἢ ἰσοία διατηρῆ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ἀβρᾶν, μαλακὴν, λευκὴν, ἐνὶ λόγῳ ὡραιοτάτην.

Οἱ ἰατροὶ συνιστῶσιν αὐτὴν μετ' ἐπιτυχίας κατὰ κηλίδων, παθήσεων τοῦ δέρματος, πσοερχομένων ἐκ τῆς ἐπιηρείας τῶν ἡλισκῶν ἀκτινῶν ἢ τῶν ἀναφαινομένων εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ὡς εἰς τοὺς μαστοὺς καὶ τὸ πρόσωπον τῶν ἐγκύων γυναικῶν.

Ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ εἰς ἐπουλώσεις καταπαύει τοὺς ἐκ τοῦ κόπου κνισμούς συνιστᾶται δὲ ταῖς κυρίαις διὰ τὸν καθημερινὸν αὐτῶν καλλωπισμόν.

Ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ἐφαρμόζεται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος· θεραπεύει ριζικῶς τὰς ἐκ τοῦ ψύχους ραγάδας, τῶν χειλέων καὶ τοῦ δέρματος, καὶ ἐξαλείφει τὰ χεῖ-μεθλα (χιονίστρας).

Περὶ τὸν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι δέον νὰ διαγραφῇ οὐστηρῶς ἀπὸ τοῦ καλλωπισμοῦ ἢ χρήσεως ψιμυθίου καὶ τῶν μεταλλικῶν οὐσιῶν. Οἱ τοῦ ψιμυθίου χρήσιν ποιούμενοι εὐρήσκουσιν ἐν τῇ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ σκευασίᾳ χορηγοῦσαν εἰς τὸ πρότωπον ὅ,τι ἡ κόνις καὶ τὸ ψιμυθίον ἀπ' αὐτοῦ ἀφῆρσεν.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ δίδεται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ παρὰ τοῖς ἐνήλιξιν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὁ ἥλιος, ἡ θερμότης, ἡ κόπωση, ἡ μακρὰ διαμονὴ εἰς μέρη κοριορτώδη μαυρίζουσι τὸ πρόσωπον καὶ καλύπτουσιν αὐτὸ διὰ κηλίδων, ἐξανθημάτων, ραγάδων κλπ. Ὅλα ταῦτα ἐξαλείφονται ὡς διὰ μαγείας διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΣ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ.

Τιμὴν ἐκάστης φιάλης φρ. 5.50

Ἐθρίσκεται εἰς τὸ μωροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνη ὁδὸς Ἐρμού.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ φορέματα τῶν χορῶν καὶ ἐσπερίδων σας, τὰ μεταξωτά σας τὰ διαφανῆ καὶ τῆς chemizettes τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς écharpes καὶ τῆς μεταξωτά σας δι' ἐπιπλα ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγα κατάστημα μεταξωτῶν τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ εὐκαίρῃ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν τῆς 30 ο)ο.